

Že nekaj časa nazaj smo objavili drugi del našega potopisa iz potovanja od Vardarja do Triglava. Za tretji del, ki je posvečen v celoti potovanju po Srbiji, pa smo se odločili za drugačen pristop, saj bo tokrat manj teksta in več slik.

Čele kula – stolp iz lobanj. Glavna kulturna znamenitost mesta Niš. Zgrajena je bila v po bitki med Srbi in Turki pri Čegru, leta 1809. Turki, ki so utrpeli velike izgube, so iz maščevanja in z namenom ustrahovanja lokalnega prebivalstva sezidali stolp iz lobanj. Na vrhu bi naj postavili lobanjo srbskega narodnega heroja Sindeliča. Od prvotnih 952 lobanj se jih je do danes ohranilo zgolj 59. Med njimi tudi nekaj otroških, saj naj bi lokalni turški simpatizerji za dobro plačilo Turkom prinašali lobanje umrlih otrok. Leta 1892 so stolp zaradi zaščite ogradili s kapelico. Dandanes si je možno Čele kulo ogledati za simbolično vstopnino pod budnim očesom zanimivega, ampak pristranskega vodiča.

Počitek ob reki Donavi. Reki, ki daje nekaterim ljudem vsakdanji kruh, drugim ponuja možnost brezskrbnega uživanja v / na ali ob njej. Vse pa privlači njena veličastna podoba in pokrajina nad njo.

Prispeval J.V., M.G., A.G., A.Ž., M.J., T.L.
Petek, 23 Januar 2009 00:00

Pot proti Nacionalnemu parku Đerdap, najvzhodnejšemu delu Jugoslavije, nas je vodila po dolini Donave, druge najdaljše evropske reke, ki je dolgo služila kot vzhodna meja Rimskega imperija. Slikovita cesta nas je vodila mimo znamenite trdnjave Golubac in mnogih ostankov iz rimskih časov (cesar Trajan je dal zgraditi prvotno cesto, most čez reko in razne označevalne obcestne table). Na tem mestu Donava doseže tudi svojo največjo globočino.

Ostanki nekdanje trdnjave Golubac. Mesta ob Donavi so za Srbe nekoč bila izjemnega strateškega pomena, saj so tako lahko najlažje branili svoja ozemlja. Takšno vlogo je imela tudi trdnjava Golubac, ki sedaj bolj ali manj propada in skozi njo sedaj pelje tudi cesta. Zaradi izjemne lepote in nenavadne lokacije smo se seveda ustavili in si ta zgodovinski objekt tudi поблиže ogledali - nismo bili razočarani.

Smederevo - nekdanja prestolnica Srbije. Smederevo je ustanovil Đurađ Branković v za Srbe težkem 15.stoletju, prestolnica pa je bil samo 9 let. Smederevo so v tistih časih imenovali tudi Neosvojljivo mesto, zaradi svoje lege - iz treh strani ga namreč obdaja Donava. Dandanes je notranjost trdnjave urejena kot prijeten park za rekreacijo.

Vec fotografij lahko najdete v [Albumu](#) .

Demonstracije proti aretaciji haaškega obtoženca Radovana Karadžića in proti "diktaturi" srbskega predsednika Borisa Tadića. Čeprav so se glavne in nasilnejše demonstracije dogajale

Prispeval J.V., M.G., A.G., A.Ž., M.J., T.L.
Petek, 23 Januar 2009 00:00

en dan pred našim prihodom v Beograd, je bil Trg republike še vedno poln protestnikov, ulice pa polne plakatov s sliko Karadžića, pod katero je pisalo "SRBIN". Enkratna priložnost prisostvovanja tako obširnemu, "vsesrbskemu" zborovanju, nas je tako pritegnila, da smo jo hoteli ovekovečiti s sliko in filmom, pa so nam protestniki s svojimi pogledi in taktičnimi premiki dali vedeti, da to ni mesto za nas in naj se raje hitro poberemo. Seveda smo jim z veliko vnemo in veseljem tudi ugodili.

Karađorđe Petrović in Hram Sv. Save v Beogradu. Karađorđe (zaradi nagle jeze in temne polti je dobil vzdevek "Črni Đorđe", črn po turško je "kara", od tu tudi Karađorđe) je bil voditelj in pobudnik prvega upora proti Otomanskemu cesarstvu, ki je še v zacetku 19. stoletja držalo oblast nad Balkanom. Po uspeli vstaji je v Beogradu ustanovil tudi novo vlado. V ozadju stoji Hram Sv. Save, največje ortodoksne cerkve na svetu. Sin ustanovitelja in vladarja srbske srednjeveške države in brat prvega srbskega kralja je bil prvi srbski nadškof in najpomembnejši svetnik srbske ortodoksne cerkve. Hram Sv. Save stoji na mestu, kjer so bili sežgani njegovi posmrtni ostanki. Cerkev s prekinitvami gradijo že vse od leta 1939 in še dandanes ni končana je pa odprta.

Med sprehodi po Beogradu smo naleteli tudi na ostanke NATO-vega bombardiranja ZRJ leta 1999. Po skoraj 10-ih letih bi pričakovali, da ruševin v taki metropoli, kot je Beograd, ne bo več, vendar kljub temu ostajajo, kot neka nema priča neki vojni, ki se je v dušo srbskega naroda zarezala kot le še ena od mnogih potrditev prepričanja o osamljenosti Srbije v boju proti celemu svetu. Na sliki vidimo zgradbo tedanjega obrambnega ministrstva oz. Generalštaba Vojske Jugoslavije.

Obzidje petrovaradinske trdnjave, ki kraljuje nad Novim Sadom. V preteklosti je nadzorovala prehod po reki Donavi in ji zaradi tega pravijo tudi Gibraltar Donave. Danes pa je to pomemben muzej, arheološko najdišče, prizorišče EXIT festivala in naše zelo napete fuzbal tekme. Trdnjava v današnji obliki je nastala konec 17. stoletja. Da ima trdnjava res izredno strateško lego, priča njena zgodovina. V 19. in 20. stoletju se je pod vodstvom Dragoša Djeloševića začelo rušenje tovrstnih trdnjav, saj so izgubile svojo vojaško vrednost. Ko je prišla na vrsto petrovaradinska trdnjava, pa se mu je zazdela preprosto prelepa, da bi jo doletela enaka usoda in se je, ironično, trdnjava ohranila ravno po zaslugi človeka, odgovornega za njeno rušenje.

Vsaka pot je psihično in fizično precej zahtevna. Po tednih na cesti, ko ne veš, kje boš spal naslednji večer ali jedel naslednji obrok, je družba in prostor pri tapravih ljudeh vredna teže v zlatu vsaj največjega med nami. Po prvem večeru smo sklenili, da Radiši ne smemo pustiti, da ubije tistega jagenjčka za nas, da bo še več kot dovolj časa za metanje granat in da moramo ta obisk vsekakor še "produžiti" za nekaj dni. Pa vendar smo še zadnjič okupirali njihov vrt s svojimi spalkami, naslednji dan pa krenili proti Guči. Troha, pravi moški, je še celo naprosil od gazdarice nekaj rož in recept za bananino torto (ki je bila res fina).

Vec fotografij lahko najdete v [Albumu](#).